

Svar kärleken bäddar der hvilas så skönt;
der blir man af fröjd och lycksalighet krönt,
der skämtar, der dyrkar man känslornas bud,
der hållar en Yngling sin flicka som brud.

2.

Der knytes den sköna i tjugande band,
och dansar på blommor till nöjenas land;
och prydd uti Hymens förskönnande skrud,
hon löser sin Yngling och krönes till brud.

3.

Så vaggas de ljust i kärlekens famn;
och slumra så trygga i sällhetens hamn,
i skygd under wingen af nöjenas Gud.
Så slumre hvar Yngling i famn af sin brud!

Stockholm,

Tryckt hos J. Hörberg, 1824.

Salas i Wjörnståhl's Bokhandel i Stockholm.

GS 26

Rinaldino.

Uppå fältets gröna parker,
i de dystra bergets vrår,
uti skog och ödemarker
söker jag min älsklings spår.

2.

Rinaldini! Dig mitt hjerta
ängsligt söker natt och dag,
och naturen wid min smärta
har förlorat sitt behag.

3.

Så den sorgsna Rosa flagar,
irrar utan lugn och frid,
väntar honom alla dagar
ur en grym och blodig strid.

4.

Se, vid månans klara strimma
nalkas han en enslig sig;
Rosa ser gewåret glimma,
sem i busken gömmer sig.

5.

Äck han kommer! O hur gerna
jag hans famn till mötes går!
Slockna frist, du nattens stjerna,
kärlek lyser mina spår.

6.

O! hvar är han? Klara stjärnor
sågen i den djeifves gång?
dansar han med bygdens tårnor
och förgåter Diosas sång.

7.

Tyst! och tyst! det rörs i skogen!
ha! det ropar! hwilken tröst,
Nack! min älskling är mig trogen!
jag är säll — Jag hör hans röst.

8.

Halt werda! jag tar dig fången,
Länge har du fångslat mig,
Dig Rinaldo framför mången,
Söker jag och finner dig.

Seinte menn'skans waggas wandra
fröjd och smärta, hand i hand,
följa henne genom lifwet
troget fram till grafwens rand.

2.

Smärtan stannar der och gråter
att hon är wid jorden såst:
glädjen hoppar öfwer grafwen
och blir Eliseens gäst.

3.

Njut den sköna rosens ångor
för'n hon wisnar utan frukt.
Låt ej kärleks ljufwa blomma
dofta såfångt bort sin lukt.

4.

Glädjen sänkes ned med dagen
öfwer blomstren, dem hon sår;
hör des ewigt milda stämma,
följ des ewigt sälla spår!

Den jag älskar vill mig hata,
nej! och nej! det kan hon ej.
Hennes hjerta för mig brinner,
fast än tungan säger nej!
Hwad hon säger tror jag ej!

2.

Hastigt rodnar hennes kinder,
blott hon ser en skymt af mig,
och hon flör mig ty hon fruktar
att hon self förräder sig.
Det des rodnad säger mig.

3.

Hon är rädd att med mig tala,
hon sitt eget hjerta råds;
men jag wet hwad henne fattas,
och i tysthet deråt gläds
Hon sitt eget hjerta råds.